

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο συνταγματάρχης Ροδίτης και ο Βασιλεύς 'Οθων. 'Ο κορσές του συνταγματάρχου. Πώς ξεστηθήθηκε μπροστά στο βασιλέα. Τα γέλια του 'Οθωνος. Μιά ιστορική μονομαχία στο Ναύπλιον. Το πάθημα του ξένου εφομομάχου. Τα ήρωικά λόγια ενός μελλοθανάτου στρατιώτου κλπ. κ.λ.π.

Μεταξύ των πρώτων 'Ελλήνων αξιωματικών ήτο και ο συνταγματάρχης Μιχαήλ Ροδίτης, παλαιός φιλικός και άγωνιστής, τόν οποίον ο βασιλεύς 'Οθων έκτιμούσε και άγαπούσε εξαιρετικά.

Μιά μέρα λοιπόν ο 'Οθων, για να πειράξη τόν Ροδίτη, τού είπε με προσποιητά άσχηρό ύφος :

— Σάς έκτιμώ πολύ, κύριε συνταγματάρχα, και πιστεύω να έχετε λάβη ως τώρα άρκετες αποδείξεις της έκτιμήσώς μου αυτής. 'Εντούτοις όμως, ο συνάδελφός σας δεν κάνουν άλλο, παρά να σάς κατηγορούν.

Ο Ροδίτης ταράχτηκε ύπερβολικά, άκούοντας τα λόγια αυτά τού βασιλέως και ρώτησε :

— Και ποιόν είδους κατηγορίες μου άποδίδουν, Μεγαλειότατε ; Είνε δυνατόν να μάθω ;...

— Ο 'Οθων, χαμαγελώντας έλαφρά, τού άπάντησε :

— Σάς κατηγορούν, κύριε Ροδίτη, ότι φοράτε κορσέ!

Πράγματι δέ, επειδή ο Ροδίτης είχε λιγερή κομοστασιά διετίθετο, ως άστειότης όμως μάλλον, μεταξύ των αξιωματικών, ότι φορούσε κορσέ.

— Φοράω κορσέ; φώναξε ο συνταγματάρχης, ο οποίος είχε γίνει κατακόκκινος. Τότε η Μεγαλειότης σας θά μου επιτρέψη ν' άπολογηθώ μπροστά της, αυτή τή στιγμή σιάλας...

Και χωρίς να περιμένη τή βασιλική συγκατάθεσι, ξεκουμπώθηκε κ' έπέδειξε τού στήθος του στόν 'Οθωνα, ο οποίος είχε σκάσει στα γέλια.

— Έτσι ο 'Οθων έπέσειθη ότι ο εύνοούμενός του αξιωματικός δεν φορούσε κορσέ, και στο εξής όσάκις γινόταν λόγος σχετικώς μπροστά του, διέψευθε τού πράγμα γελώντας.

Μά η βασιλική αυτή διάψευσις δεν έφτασε για να κινή τις κακές γλώσσες να σωπάσουν.

Και οι παλαιοί έθνηαίσι όσάκις έβλεπαν να περνάη ο λεβεντόκορμος και καμαρωτός Ροδίτης, έλεγαν κρυφογελώντας μεταξύ τους :

— Νά ο αξιωματικός που φοράει κορσέ!

Κατά τόν 1833, είχε φτάσει στό Ναύπλιο, πρωτεύουσα τότε τού νεοσύστατου 'Ελληνικού Βασιλείου, ένας διάσημος Εθνωπάτιος εφομομάχος, ο οποίος, με τοιχοκολλημένης στους όρθους, προκάλυψε ού μονομαχία όποιον θεωρούσε τόν έαυτό του ικανό να τή βγάλη πέρα, μαζί του στό σπαθί. Τότε ένας 'Ελληνας αξιωματικός από τή Ρόδο, ο 'Αναστάσιος Ροδίος, περιήρμος εφομομάχος κ' αυτός, τού έστειλε μιά έπιστολή στην όποια τού έγγραφε ότι ήταν πρόθυμος να μετρηθί μαζί του κ' ότι τόν περιέμενε να μονομαχήσουν την επομένη Κυριακή στην Κεντρική πλατεία τού Ναυπλίου.

Η άδελφή όμως τού Ροδίου, από φόβο μήπως ο άγαπημένος της άδελφός σιωωθή στη μονομαχία, έτρεξε, στόν 'Υπουργό, τών Στρατιωτικών και με δάκρυα στα μάτια τόν παρακάλεσε να άπαγορεύσι στόν άδελφό της να μονομαχήση.

Πράγματι, ο 'Υπουργός έκάλεσε τόν Ροδίον, και τού συνέστησε ν' άποφύγη τή μονομαχία. 'Εκείνος όμως ήταν άμεταπίστετος.

— Έδωσα, τού είπε, τού λόγου της τιμής μου και ως 'Ελληνας αξιωματικός και ως Ροδίος, θά τόν κρατήσω.

Τότε ο 'Υπουργός άναγκάστηκε να ύποχωρήση κ' άφού εύχθησε τού Ροδίον καλή έπιτυχία τόν άρπησε να φύγη.

Τήν Κυριακή όλος ο λαός τού Ναυπλίου είχε συγκεντρωθί στην κεντρική πλατεία τού Ναυπλίου γά ν' άπολαύση τού άδυστήριου

σκάλες και, όταν βρέθηκε στό δρόμο, σκούτους τού μετάπό του, για να διώξη τήν τρομακτική όπτασία που είχε δη πρό όλίγου.

Μά δεν μπορούσε να σβήση από τή μνήμη του η άπαίσις αυτή είκόνα.

— Έβλεπε τή σάλα τού μαντίου, τού αξιολάτρευτο πρόσωπο της Λουσσέτας, κ' έπειτα τή γρηά ή όποια μίηκε μέσα, έσκυψε πάνω άπ τού μαντίου και με μιά έλαφρη προσπάθεια, τράβηξε έξω από τού νερό ένα θείο κορμί, ένα μπουστό ύπερροχο.

Μά αυτό ήταν όλο... Πόδια δεν υπήρχαν...

— Η όρασις Λουσσέτας ήταν χωρίς πόδια.

Τό ίδιο έκείνο βράδυ, η Λουσσέτα άνήγγελε στό μπάρ ότι είχε ξαναβρη τού σκαλάκι της.

Μά τού μπάρ είχε χάσει έναν πελάτη, τόν Μαρσέλ...

A. GERARD.

θέαμα, που θύμιζε μονομαχίες ίπποτών.

Ο άγων άρχισε με πείσιμα και από τούς δυο άντιπάλους. 'Ο Εύρωπαίος εφομομάχος προσπαθούσε να πληρώση τόν άντιπαλό του, ενώ ο Ροδίος κρατούσε σιάσι ά νυκτική, και προσπαθούσε νά τόν κορσάση.

Τέλος, όταν είδε τόν Εύρωπαίο εξαντλημένο και κάθισρο, άνέλαβε τήν έπίθεσι και μ' ένα κεραυνοβόλο χτύπημα, τόν τραμάτισε βαθιά κάτω άπ τήν άριστερή ώμοσπλάτη.

Τό τι έπακολούθησε τότε δεν περιγράφεται. 'Ο λαός, μεθυσομένος από ένθουσιασμό, σήκωσε τόν Ροδίον στα χέρια κ' άρχισε να τόν περιφέρη θριαμβευτικά στην πόλι.

— Έπί πολλές δε ήμέρες τού Ναύπλιο πανηγύριζε για τήν 'Ελληνική αυτή νίκη.

— Αλλά και ή λαϊκή Μούσα δεν ύπέτρησε στην περίστασι αυτή κ' ένα σωρό σάτυρες συνέτεθησαν εις βάρος τού άτυχού ξένου εφομομάχου. Μεταξύ των άλλων ήταν και ή εξής, τήν όποια οι Ναυπλιώται τραγουδούσαν κάθε βράδυ κάτω άπ τή παρόδουρα τού ξενοδοχείου όπου έμενε κ' έθεραπεύετο από τήν πληγή του ο νικημένος εφομομάχος:

Σάν δέν ήξερες, Φραντσέζε,

να παλαιώνες με σπαθί,

τι σκολούδες τά χερσιά

στά σοκάνια τά πλατειά ;

Σάν δέν ήξερες να φάς

τά μακαρόνια,

τι ξζίνες πολύ τυρί;

Τήν κακή σου τήν ψυχρή!

Κατά τόν 'Ελληνοβουλγαρικό Πόλεμο τού 1913, ο' ένα νεσοκομείο της Θεσσαλονίκης ένσηπλετέτο κάποιος τραυματίας, ο οποίος δεν έδινε πειά καμμιά έλπίς ά ζωής.

Ο άτυχής στρατιώτης είχε πλήρη συναίσθησι της καταστάσεώς του και φανόταν λυπημένως βαθύτατα. Οι γιατροί κ' οι νοσοκόμοι προσπαθούσαν να τού δίνουν έλπίδες και τόν έρωτούσαν διαρκώς άν ήθελε τίποτε.

— Δεν θέλω τίποτε, άπάντησε οε κάποια στιγμή ο έτοιμοθανάτος. Αυτάμια μόνο που έχω μιά ζωή και δέν είχα περισσότερες για να τις δώσω όλες στην πατρίδα μας!

Τό ανέκδοτο αυτό, που δείχνει όλη τήν 'Ελληνική παλληκαριά, τού βεβλιώνει ο διακεκριμένος χειρουργός Γ. Γερουλιάνος, ο οποίος άκουσε τή έπέρασι αυτά λόγια τού γενναίου στρατιώτου.

Κάποτε η έφημερίς «Χρόνος» τού συμπαιθεστάτου και άειμνήστου δημοσιογράφου Κωστή Χαϊροπούλου εύρίσκει το είς οικονομικές δυσχερείας, και, φυσικά, καθυστερείτο ή μισθοδοσία τών συντακτών.

Τότε ένας από τούς συντάκτας, έστειλεν στόν μακαρίτη Χαϊρόπουλον μιά έπιστολή, ή όποια άρχισε, έτσι :

«Κύριε διευθυντά,

'Ο... «Χρόνος» ως λέγουσι και οι 'Αγγλοι είναι ρηθίμα, αλλά δυστυχώς, εδώ δεν συμβαίνει αυτό τού πράγμα... κτλ. κτλ.»

— Αποτέλεσμα τού έξυπνου, αυτού λογοπαίνου τού συντάκτου, ήταν να διαταχθί τού ταμείον, νά τού πληρώση, έκ τών ύστερημάτων του, τήν καθυστερούμενην δεκαμερίαν.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Σύμφωνα με τις τελευταίες δυναμομετρικές παρατηρήσεις τού περιφήμου Γάλλου καθηγητού της Φυσιολογίας, δόκτωρος 'Ερνέστο Μπόχ, ο άνθρωπος μπορεί ν' άναπτύξη τή μεγαλύτερη σωματική του δύναμι, τού πρωτ άμέσως μετά τού ζύπνημα, τή δε μικρότερη, τις ώρες που άκολουθούν μετά τού μεσημβρινό γεύμα.